

Genieten van de Natuur: dood of levend

In de herfst was ik op mijn geliefde eiland Schier. Ik liep over het strand terug vanaf de Balg richting dorp. Ik deed er uren over want het strand ligt altijd vol met duizenden kleine kunstvoorwerpen en juwelen in allerlei vormen en de meest schitterende kleuren. Wat een pracht ligt daar uitgestald en al dat moois zomaar voor niets te zien.

Ik vond een hele grote bijzondere schelp en nam hem mee.

Een stuk verderop liepen een paar mensen heel gericht te kijken en te zoeken langs de vloedlijn. Ik liet mijn schelp aan hen zien. Ze slaakten diverse enthousiaste kreten en keken er met begerige ogen naar: het bleek een grote noordkromp te zijn.

Het diertje in deze honderden jaar oude schelp is dood maar zoets doods uit de natuur kan dus veel enthousiasme opleveren.

Op de verste uithoek van het Westerstrand liep ik ook een keer uren te zwerven en te genieten van al dat moois. Daar vond ik een stukje barnsteen, ooit hars van een naaldboom die daar miljoenen jaar geleden levend stond. Dus ook iets doods wat veel vreugde kan opleveren bij de vinder. Het geeft een heel speciaal gevoel over je eigen nietigheid in de tijdlijn van de wereldgeschiedenis.

Deze vondsten van dode natuur zijn wel heel anders dan dat heerlijke 'waddengeluid' veroorzaakt door de zeepiëren in het wad die van die grappige zandhoopjes opwerpen. Je ziet de levende beestjes zelf niet maar hoort en ziet dat ze leven.

Heerlijk zijn de geluiden van alle soorten vogels en het zien van al die prachtige orchideeën of het paarse lamsoor in de kwelder, de vele vlindersoorten die om je heen fladderen.

De scheidslijn tussen levende en dode natuur is klein, ik geniet van beide!

Cocky Sietses